

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek

18/19 januari 2025, Tweede zondag door het jaar¹

Iemand moet het zeggen, moet de olifant in de kamer bij name noemen. Jezus' Moeder doet het. In het het Johannesevangelie horen wij niet haar naam. Tweemaal is zijn aanwezig: aan de voet van het Kruis, wanneer haar Zoon de dood nabij is in vreselijk lijden en aan de tafel van de bruiloft van Kana. Aan het Kruis is zijn laatste teken: zijn verheerlijking in dood en verrijzenis, in Kana zijn eerste teken. Op die beslissende momenten is zijn Moeder aanwezig. Haar rol vandaag is tegelijk bescheiden en beslissend. Zij is het die de nood van de gasten onder woorden brengt. Er dreigt een mislukt feest, een grote sof. Een bruiloft zonder wijn. Volgens het gelovige volk van die dagen was de bruiloft ook het teken dat Gods Rijk gekomen was. Luister maar naar de eerste lezing uit de profeet Jesaja, eeuwen eerder geschreven. "zoals een jongen zijn meisje trouwt, zal Hij die u opbouwt -God dus-, u trouwen."

Met andere woorden hier staat alles op het spel. De Moeder van Jezus ziet de nood van haar volk en zij durft deze onder woorden te brengen. Dat is de taak van Maria. Wij roepen haar nog steeds aan, wij bezoeken haar kapel en vragen om haar voorspraak bij haar Zoon: dat zij ook nu onze noden bij Hem bekend maakt. De Moeder wordt ook wel de eerste leerling van Jezus

---

¹ Jesaja 62, 1-5; 1 Kor. 12, 4-11; Johannes 2, 1-12

genoemd, beeld van zijn kerk, moeder van de kerk. Wij moeten dus goed kijken naar wat Maria doet. De nood onder woorden brengen, de olifant in de kamer benoemen.

Wat is de nood? Er is geen wijn meer. Het symbool van het rijk van gerechtigheid, vrede en liefde is er niet meer. Er is kraak noch smaak meer aan het leven. De kruiken staan leeg. Er is zelfs geen water meer. De kruiken moeten eerst gevuld worden.

Die kruiken staan daar voor het reinigingsgebruik van de Joden. Om mee te wassen, te zuiveren. Nog één maaltijd vind je in het Johannesevangelie. Het Laatste Avondmaal, in de avond voor Jezus' lijden en dood. Dan is er wel water in het wasbekken. Jezus zal het gebruiken om de voeten van zijn leerlingen te wassen, te reinigen.

Er is eerst water voor de reiniging, voor de doop zeg maar, waardoor wij gewassen zijn tot gereinigde, nieuwe, wedergeboren mensen. Daarna kan de maaltijd beginnen, de wijn geserveerd worden. Na de doop en de nederdaling van de Heilige Geest - dat vierden wij vorige week zondag - staat de tafel van de eucharistie klaar.

“Ze hebben geen wijn meer.” Deze klacht, deze eerlijke diagnose van Maria klinkt door onze wereld. De drank van Gods koninkrijk van vrede lijkt uitgeput, nergens meer te vinden. De klacht, de diagnose van de Moeder klinkt op uit getraumatiseerde families in Gaza en In Israël; in Oekraïne en Rusland, waar de ontelbare jonge militairen geofferd worden op het altaar van het imperialisme. De wijn van de vreugde lijkt ver weg, ook wel in ons land, waar velen hun kostbare jaren verdoen aan de schermpjes van hun telefoons, aan de verdoving van drank, drugs en pillen, de ontsnapping aan de realiteit.

Iemand moet het zeggen, moet de olifant in de kamer benoemen. De Moeder van Jezus doet het voor. Laten wij het ook durven, het voor de mensen, de samenleving opnemen. Moge het bruiloftsmaal van deze eucharistieviering ons daarvoor de kracht geven. Amen.

pastoor Nico van der Peet